

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
12 Пж 2094/18
25.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Небојше Марковића, председника већа, судије Татјане Матковић Стефановић и судије Зорице Туцаков, чланова већа, у правној ствари тужиоца „САБА-БЕЛЧА“ ДОО Прешево, чији је пуномоћник Зоран Стојановић, адвокат из Врања, против туженог Грађевинско привредно друштво „МЕТЕОР“ ДОО Врање, чији је пуномоћник адвокат Горан Стошић из Врања, ради дуга, вредност спора 465.470,00 динара, у поступку по жалби тужиоца на пресуду Привредног суда у Лесковцу П бр. 992/17 од 22.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 25.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Лесковцу П 992/2017 од 22.01.2018. године у ставу IV изреке.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 992/17 од 22.01.2018. године у I ставу укинута је у целости решење Привредног суда у Лесковцу Ив бр. 962/2017 од 18.07.2017. године. У ставу II делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 465.475,00 динара са каматом по Закону о затезној камати, и то на износ од 381.300,00 динара почев од 13.07.2017. године, и на износ од 84.185,55 динара од 13.07.2017. године. У ставу III вишак тужбеног захтева преко досуђеног у односу на камату на износ од 381.300,00 динара за период од 10.05.2016. године до 12.07.2017. године, на износ од 84.175,55 динара, за период од 07.12.2010. године, до 12.07.2017. године, одбијен је као неоснован. У ставу IV одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату накнаде због кашњења у испуњењу новчане обавезе у износу од 20.000,00 динара, а у ставу V обавезан је тужени да исплати тужиоцу трошкове спора у износу од 66.894,00 динара.

Против одлуке којом је одбијен захтев за исплату накнаде због кашњења, тужилац је изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се у овом делу првостепена одлука преиначи, тако што ће се усвојити захтев.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде на основу члана 386 Закона о парничном поступку, другостепени суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Из стања у списима произилази да су парничне странке биле у пословном односу по рачуну-отпремници број 78/2016, по коме је тужилац испоручио туженом одговарајућу количину асвалта, као и по рачуну број 65/10-1 по коме је тужилац туженом фактурисао рад пумпе. На рачуну отпремници број 78/2016 означен је датум промета добара 09.05.2016. године и валута плаћања 09.05.2016. године, а на рачуну

65/10/1 којим је тужилац на фактурисао рад пумпе, као датум промета добара и датум издавања рачуна означен је 03.12.2010. године. Првостепени суд је утврдио да тужилац није доставио доказе када је рачуне доставио туженом, као и да је тужилац туженом доставио опомену пред утужење коју је тужени примио 03.02.2017. године, као и да у опомену није назначено о којим се рачунима ради, већ се тужилац позива само на дуговање које тужени има на дан 31.12.2016. године. Првостепени суд је утврдио да је између тужиоца и туженог настао дужничко-поверилачки однос, да је по рачунима тужилац туженом испоручио робу и извршио услуге, те да је тужени у обавези да износ по рачунима плати тужиоцу. Првостепени суд сматра да како тужилац није доставио доказе када је тужени рачуне примио, односно када је пао у доцњу, да је тужени рачуне примио у моменту подношења захтева суду, односно 13.07.2017. године, то је датум када је тужени пао у доцњу са исплатом дугованог, па је усвојио тужбени захтев за износ од 465.485,00 динара са законском затезном каматом од 13.07.2017. године до исплате.

Првостепени суд сматра да тужиоцу не припада право на плаћање износа од 20.000,00 динара, на име накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе, у смислу члана 5 у вези члана 3 и члана 4 Закона о измирењу новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама, с обзиром да се за то нису стекли услови, јер у моменту подношења предлога тужени није био у доцњи.

Правилно је првостепени суд на утврђено чињенично стање применио материјално право и одбио захтев тужиоца за исплату износа од 20.000,00 динара на име накнаде због кашњења у испуњењу новчане обавезе.

Чланом 5 Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама прописано је да поверилац има право да од дужника захтева накнаду за кашњење у испуњењу новчане обавезе у износу од 20.000,00 динара, за случај да новчана обавеза није измирена у роковима утврђеним одредбама члана 3 и 4 закона.

Чланом 3 предвиђено је да уговором између привредних субјеката не може се предвидети рок за измирење новчаних обавеза дужи од 60 дана и исти почиње да тече од дана када је дужник примио фактуру.

Из наведених законских одредаба произлази да је плаћање накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе везано за доцњу у измирењу новчане обавезе и остварује се подношењем захтева у предлогу за извршење под условом да новчано потраживање постоји и да није измирено у законским роковима.

У конкретном случају из утврђеног чињеничног стања произилази да у моменту подношења предлога тужени није био у доцњи са исплатом новчане обавезе, па самим тим нису ни протекли рокови из закона за измирење обавезе као услов за захтевање накнаде.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да је тужени опомену примио 03.02.2017. године, будући да је исте првостепени суд утврдио да се не види на које рачуне се односи, већ само стање дуга на дан 31.12.2016. године.

Жалбене наводе који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање другостепени суд није ценио обзиром на члан 479 Закона о парничном поступку, јер је пресуда донета у спору мале вредности.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

На основу горе наведеног одлучено је као у изреци пресуде применом члана 390 Закона о парничном поступку.

ТМС/БС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Небојша Марковић, с.р.

За тачност отправка

